

prism
ปรีซึม

นีนาสุมหรรณพ

Exodus to the Sea

ปราปต์
เตียน

การอ่านคือรากฐานที่สำคัญ

นิราศมทรณพ

Exodus to the Sea

prism
ปรีซ์

ไนเคerioบริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Prism Publishing

สื่อดิจิทัลนี้ให้บริการดาวน์โหลดสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น
การทำซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด
ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-8300-3

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์เปอร์เรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ศิริ บุญพิทักษ์เกศ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิรัตกพันธ์

รองกรรมการผู้จัดการ ศศกร วัฒนสุทธีวงศ์ • ที่ปรึกษา องอาจ จิระอร

บรรณาธิการบริหาร พิมพ์ชนก ศีวีวรรณวี • บรรณาธิการ นาตินทร์ รัชฎสูวรรณ, ทศ ปริญาคนิต

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรมปกและออกแบบรูปเล่ม วรรณศิลป์ สุวิหะเสถียร

พิสูจน์อักษร ปรีณดา สร้อยคำ

คำนำสำนักพิมพ์

(ฉบับพิมพ์ครั้งแรก)

เคยมีผู้ถามห่อมราชวงศ์คึกฤทธิ์ ปราโมช ว่า ทำไมผู้อ่านถึงหลงใหลขนาดนับญาติกับแม่พลอยในเรื่อง *สี่แผ่นดิน* ท่านเมตตาทดอบว่า ที่ผู้คนรู้สึกเหมือนกับว่าแม่พลอยนั้นมีตัวจริง มีชีวิตมีเลือดเนื้อ ยิ่งอ่านก็ยิ่งรักยิ่งผูกพัน ก็เพราะฉากในเรื่อง *สี่แผ่นดิน* นั้นเป็นของจริง เมื่อฉากนั้นจริงเสียแล้ว ตัวละครที่เข้ามาก็จะมีชีวิตขึ้นมาจริงๆ ไปด้วย

ประเด็นนี้ถ้าจะว่าไป นักเขียนทุกคนก็เข้าใจและรู้ถึงความสำคัญในข้อนี้ อยู่ที่ว่าใครจะสามารถนำเอามาใช้ได้อย่างเข้าถึงและกลมกลืนมากกว่ากัน และที่สุดก็คือ จะใช้อย่างไร

ฉากในนิยายจึงไม่ได้มีความหมายเพียงแค่สถานที่สำหรับเดิน ยืน นั่ง นอน หรือเป็นที่สำหรับให้ตัวละครออกมาเพื่อแสดงเหตุการณ์เท่านั้น แต่ฉากที่ดีย่อมทำหน้าที่เป็นตัวละครเป็นตัวดำเนินเรื่อง อันเป็นความสำคัญที่ไม่ได้ยิ่งหย่อนไปจากตัวละครเลยเสียด้วยซ้ำ

กาหลมหารทีก อันเป็นนิยายที่ชนะเลิศรางวัลนายอินทร์อะวอร์ดนั้น **ปราปต์** ทำให้เราเห็นถึงความสำคัญของการใช้ฉากในฐานะของตัวละครตัวหนึ่ง ซึ่งนับว่าเป็นลักษณะพิเศษที่เราไม่ได้เห็นอย่างเป็นทางการเป็นรูปธรรมมากนักในนิยายของบ้านเรา และ

ความสามารถอันโดดเด่นนี้ถูกนำมาให้นักอ่านได้รับรู้กันอีกครั้ง
อย่างน่าตื่นตะลึงกับนิยายเรื่อง *นิราศมหรรรณพ* ที่ตอกย้ำให้เห็น
ถึงความสามารถอันเป็นเอกลักษณ์ของเขา เอกลักษณ์ในการ
เป็นคนใฝ่รู้ใฝ่ศึกษา โดยเฉพาะอย่างยิ่งกับเรื่องราวของศิลปะ
ประวัติศาสตร์ และนำเอาความรู้จากการศึกษานั้นมาผูกร้อยกับ
โลกปัจจุบัน โดยเฉพาะอย่างยิ่งคือองค์ความรู้ทางวิทยาศาสตร์
ได้อย่างกลมกลืนเป็นเนื้อเดียวอย่างที่ไม่เคยเห็นในนิยายไทย
มาก่อน อันเป็นเหมือนการสร้างชนบใหม่ในวงการวรรณกรรม
สามารถจะเป็นหัวหอกสู่เวทีโลกได้อย่างมีความหวัง

ในนิยายเรื่องนี้ จากทุกฉากที่ปรากฏ มากด้วยรายละเอียด
ที่บ่งชี้ให้เห็นถึงการเอาใจใส่ค้นคว้าไม่ต่างจากนักประวัติศาสตร์
ไม่ว่าจะในมิติของสถาปัตยกรรม มิติของสังคม กับวรรณคดี
รวมถึงศรัทธาความเชื่อ และนำเอาสิ่งที่รู้นั้นมาประยุกต์ใช้
ในฐานะของตัวละครที่มีผลต่อการดำเนินเรื่องอย่างเป็น
เนื้อเดียวกันได้อย่างน่าตื่นตาในมุมมองของความเป็นวิทยาศาสตร์
นับเป็นรสชาติใหม่ของนวนิยายไทยที่จัดจ้านและน่าติดตาม

จากในนิยายของปราบต์จึงมิใช่ภาชนะที่รองรับการมีอยู่
ของตัวละคร แต่ตัวละครต่างหากที่ถูกเกาะกุมและภายใต้

การชักใยของฉวก

เหล่านี้เป็นเพียงส่วนหนึ่งแห่งปรากฏการณ์ของ นีราศ
มหรรรณพเท่านั้น ส่วนอื่นยังคงรอคอยให้นักอ่านเดินทางเข้าไป
สัมผัสความมหัศจรรย์ชนิดที่วางไม่ลงอย่างแท้จริง

ด้วยสำนึกในพระมหากรุณาธิคุณ
ของพระบาทสมเด็จพระนั่งเกล้าเจ้าอยู่หัว

ดวงจิตคารวะแด่มหากวีกระฎุมพี - สุนทรภู่
คุณสุวรรณ คุณเล็ก

ทุกชิ้นงานที่ได้ศึกษา ทุกสถานซึ่งใช้อ้างอิง
และทุกเหตุการณ์ที่ก่อแรงบันดาลใจ

.....

ำนำผู้เขียน

ขอขอบคุณพื่อนาคินทร์ คุณน้ำ พี่หวาน และทีมบรรณาธิการผู้เกี่ยวข้องทั้งหมดที่ช่วยดูแล นิตยสารนพจนานุกรมและสมบุรณ์ยิ่งขึ้น โดยเฉพาะอย่างยิ่งผมขอขอบคุณคุณแอน สำหรับความอดทนทุ่มเท ความศรัทธา และการให้การสนับสนุนในทุก ๆ อย่างตั้งแต่วันแรกจนถึงทุก ๆ วันที่ผมยังเดินอยู่บนเส้นทางสายวรรณกรรมแห่งนี้ครับ

ขอบคุณโบเพื่อนรัก คุณมีวัฐฉัตรพร และน้องลูฟ สำหรับความช่วยเหลือเร่งด่วนเกี่ยวกับข้อมูลที่เป็นต้องใช้ ขอขอบคุณพี่ปุ่นที่ช่วยให้คำปรึกษาตั้งแต่เอดีขึ้นนี้ยังลอยอยู่ในลม

ขอบคุณพี่แก้ม พี่วิว พี่ว พี่ก๊ีบ พี่หนิง และทีมงานอมรินทร์ทุก ๆ ท่าน สำหรับการต้อนรับและดูแลอย่างอบอุ่นเสมอมา

ขอบคุณพี่ไหนดและเว็บไซต์ dek-d.com แหล่งพำนักและเติบโตในวันวาน ถึงวันนี้ก็ยังผลักดันและช่วยเหลือกันไม่ห่างหาย

ขอบคุณเฮียอดิน นาดจ้ง พี่พู พี่พูด และชาวคณะที่ช่วยให้กำลังใจ ประชาสัมพันธ์จุดเป็นทีมงานเฉพาะกิจ (ฮา) ขอขอบคุณนักอ่านทุก ๆ ท่านที่ติดตาม ส่งเสียงทั้งชวนชื่นและ

ชวนซ้ำเข้ามา ทุกเสียงมีความหมายกับผมเกินกว่าจะบรรยาย
ออกมาเป็นคำพูดใดๆ ครับ

 ปรอปต์

ศิวอัยาน

- อารัมภบท -

วันศุกร์ แรมหนึ่งค่ำเดือนห้า ปีมะเส็ง

อุปราคาเหนือคุ้งฟ้าเริ่มปรากฏตั้งแต่หนึ่งนาฬิกาสี่นาที
อาทิตย์ทอดแสงผ่านโลก อุบัติเงาบังหมองคล้ำเหนือดวงจันทร์
จนสังเกตเห็นช่วงที่สองห้าสิบสี่นาที ต่อมาดวงกลมเริ่มแหวง

สามนาฬิกาเจ็ดนาที ยังอยู่ในกลุ่มดาวหญิงสาว มีดาวเสาร์
ลอยสูงเหนือขึ้นมาห้าองศา และห่างจากดาวรวงข้าวประมาณ
สิบสององศา โคจรตัดกาลฎกคราสกลืนลึกที่สุด ก่อนจบสิ้น
เมื่อตีสามยี่สิบเอ็ดนาที ณ ราศีตุล สิบเอ็ดองศา สี่สิบสี่ลิปดา
เสวยฤกษ์ที่สิบห้าสวาตินิกษัตร เหวี่ฤกษ์ตรียางค์พิษครุฑ
จากนั้นใช้เวลาอีกกว่าสองชั่วโมงจึงจะโคจรพ้นเงามัว

ชายชราในชุดขาวผู้มีเส้นผมอ่อนบางสีเงินยวงพินิจสิ่ง
ซึ่งตนบันทึกได้ การเกิดคราสมักก่ออิทธิพลด้านการเปลี่ยนแปลง
ยิ่งใหญ่ วันแรงชนิดนี้ต้องเลี้ยงงานมงคลตั้งแต่หน้าเจ็ดวัน
และหลังอีกเจ็ดวัน การคำนวณทางโหราศาสตร์ช่วยให้คาดการณ์
ล่วงหน้าได้แม่นยำ กระนั้นท่านโหราพิงประจักษ์ อาเพศที่จะ
เกิดภายในหนึ่งร้อยแปดสิบวันนับจากนี้มีใช้แค่ภัยร้าย

มันคือหายนะ

1

ยี่สิบเอ็ด นาฬิกา ฮอนด้าแจ๊ซ รุ่นเอสวี สีขาว ออกจาก
พทยาใต้สู่เส้นสุขุมวิทแล้วตัดเข้าสู่ขาภิบาล 7 ฟุ่งทะยานขึ้น
ทางเหนือต่อไปบนถนนสาย 3144 ชายคอคเคเซียนเจ้าของ
เคราเรื่อ จมูกเป็นสันแฉกชนชาติกรีก และดวงตาสีอ่อน
ซึ่งเริ่มเชื่อมเพราะฤทธิ์น้ำเมา เข้ามันมาในราคาราวเจ็ดร้อยบาท
ต่อวัน ราคาดูดย่อมเยา เพราะมันกำลังจะพาเขาขึ้นสวรรค์

มือใหญ่หมุนเปลี่ยนคลื่นข่าวที่กำลังรายงานเรื่องการชุมนุม
ของกลุ่มต่อต้านรัฐบาล เพลงฮิปฮอปปล้นแทน หญิงสาวบน
เบาะซ้ายส่ายตามจังหวะ ผิวฉนวนร่างเล็ก รูปลักษณ์ซึ่งหลอก
ชายต่างชาติให้เข้าใจว่าหล่อนยังเด็กเร้าใจได้พอๆ กับนัยน์ตา
พราวระยับ ริมฝีปากอิม เรียวขาประดับขนอ่อนดกยาวที่หล่อน
ย้อมน้ำตาลกลืนไปกับสีผิว นิ้วมือชุกช่นเลื้อยคลำในจุดที่
ความต้องการกำลังพุงฟูได้ถูกจังหวะ การพยายามควบคุมรถ
ให้อยู่บนถนนพร้อมๆ กับบังคับก้ามเนื้อบางส่วนมิให้แตกพล่าน
เสียเชิงชายนั้น ผสานเป็นความตื่นเต้นเหนือจินตนาการ

“อ่า...ฮันนี่...” ด้วยฤทธิ์ปรารถนาระคนแรงลมจากหน้าต่าง
ที่เปิดค้าง เสียงกระเส้าครางสั้น เจ้าของเสียงหัวเราะชอบใจ
คว้ามือบางขึ้นจุมพิตพอดใหญ่ “...ไอคันทัสแตนเดอเนี่ยมอร์!”

อีกไกลกว่าจะถึงจุดหมายที่ฝ่ายหญิงแนะนำ คนขับตัดสินใจหยุดรถริมถนน เลยจากวัดสันติภักดีสองข้างทาง ยังรถด้วยดงไม้ กระทึบเบรกไม่ทันสนิท ชายต่างชาติหันมาตะปบคนข้าง เจ้าหล่อนอุทานเล็กน้อย เหมือนจงใจใส่จริตปลุกกำหนดอีกฝ่ายเสียมากกว่า ไม่รอช้า คนถูกปลุกสนองด้วยการตะโถมทั้งมือและหน้าลงอกอ้อม

มิน่า ไอ้ทามีนอสถึงตะลึงตะลานอยากมาเมืองไทยนัก ครั้งนี้ถ้าไม่เพราะมันถูกพวก ซูร์เตนาซีของนาล¹ สอยหน้าแข้งด้วยลูกตะกั่ว มันก็คงตัดหน้ามาขึ้นสวรรค์คนเดียวอีกจนได้ คิดแล้วยังเสียดาย เขากะเวลาไว้สิ้นเกินไป สวรรค์ในเมืองไทยไม่ได้มีแค่พญา พรุ้งนี่-5 พฤษภาคม-เวลาสิบสี่นาฬิกา เจรจาแลกเปลี่ยนสินค้าเรียบร้อย เขาก็ต้องรีบชิงจากแดนขวานทองป้องกันไม่ให้จมูกไวของไอ้พวกอินเตอร์โพล² ตามกลิ่นเจอ

อา...หอมขึ้นเหมือนกลิ่นน้ำทะเลกลางแดดจัด อากาศคะเยอวูบซ่า ครั้นเขากระตุกเสื้อในตัวย้อยทิ้ง ชายต่างชาติน้ำลายแทบหก ก็มลงอีกครั้ง คราวนี้เข็ดฟันจนต้องกัดยอดต้นเสี้ยมเขียว สาวไทยแหกปากลั่น ดันเจ้าหัวทอง แต่มันไม่ยอมปล่อย เธอจึงถวายเป็นบ่วงหูกให้หนึ่งที

ไม่มีใครกล้าทำแบบนี้ แต่ที่เป็นสี่สัน หนุ่มตาน้ำข้าวเงยขึ้นเชื่องช้า หน้าแดงจัดเพราะโทสะและราคะ มือใหญ่สะบัด

¹ กองกำลังตำรวจปารีส

² Interpol (International Criminal Police Organization):
ตำรวจสากล

ใส่แก้มฝายหญิงติด ๆ กันสามที ตามด้วยกรงนิ้วแข็งดุจคีมเหล็ก
คว่ำหมับที่ต้นคอ เจ้าหล่อนตื่นเร็ว เสียงพรุสวาทไม่เป็นภาษา
ดนตรีกระหึ่มเคล้าเสียงหัวเราะดูจตุคามของชายจากดินแดน
เทพนิยาย น่าเสียดาย แต่เขาไม่ใช่เทพ

ชายหนุ่มยื่นหน้าเข้ามาใกล้ ลูกน้อยน้ำตาลมวบ จังหวะ
เดียวกับเหยื่อในกำมือน่าจะเริ่มหายใจไม่ถนัด การกรีดร้อง
จิ้งจาง เหลือเพียงปากอ้าพะงาบ...

...

ในดงไม้หนาลึกลับจากถนนเข้ามาเกือบกิโลเมตร แม้กินพื้นที่กว่า
สามร้อยสี่สิบสี่ตารางเมตร ก็ยังยากจะมีใครสังเกตเห็น หาก
มองจากด้านบนลงมา จะพบสิ่งประดิษฐ์หน้าตาประหลาดนี้มี
แผ่นผังละม้ายซิงก์ของวงกลมขนาดใหญ่เท่ากันสี่วง วางเรียงกัน
แบบจัตุรัส เป็นส่วนหนึ่งของเครื่องมือตรวจจับและรายงาน
สัญญาณผิดปกติไปยังสถานีจัดเก็บข้อมูลที่อยู่ไม่ไกลนัก
การตรวจวิเคราะห์จะระบุได้ว่าแหล่งกำเนิดความผิดปกติดังกล่าว
คืออะไร แผ่นดินไหว ภูเขาไฟระเบิด เครื่องบินเจ็ทขนาดใหญ่
หรือกระทั่งการทดลองอาวุธนิวเคลียร์

ภายนอก สถานีดังกล่าวดูละม้ายโกดังหลังย่อม ต่อเมื่อ
เปิดเข้าไปจะพบว่าออกแบบทันสมัย สะอาดสะอ้าน นอกจาก
กลุ่มคอมพิวเตอร์โน้ตบุ๊ก โต๊ะทำงาน ชั้นเก็บของ ชั้นส่วนอะไหล่
ตลอดจนอุปกรณ์รูปเหลี่ยมล้วนโยงระยางด้วยสายไฟ ภายใน
ยังแบ่งไว้สำหรับห้องรับแขกและแพนทรีอันอุดมด้วยอาหาร

คนในสถานีสมาารถอยู่สบาย ๆ โดยไม่ต้องออกไปไหนอย่างน้อยหนึ่งสัปดาห์

ชายอเมริกันวัยสี่สิบเอ็ด สูงใหญ่ ลงพุง และมีแว่น กรอบกระเป๋นอวัยวะขึ้นที่สามสิบสาม ดร.แฮร์สัน วอร์เดน คือผู้ควบคุมสถานี พวกคนไทยมักเข้าใจว่านักวิทยาศาสตร์ ต้องใส่แต่ชุดกาวน แท้จริงเขาชอบเช็ดลายตาราง กับรังกางเกง สแล็กสีดำด้วยสายรัดหนังมากกว่า ผิวหยาบแดงจัดเพราะ คลื่นความร้อนของประเทศไทยแก้อย่างไรก็ไม่หาย ทั้งที่ใช้เวลา อยู่ที่นี่นานปีจนสื่อสารด้วยภาษาท้องถิ่นคล่องแล้ว

“แน่ใจนะว่าคุณไม่ยากให้ผมไปส่ง”

“ฉันมีรถเหมือนกันนะคะ” ผู้ช่วยคนสนิทยิ้มขัน มงกุฏ คือนามของหญิงสาวผมสั้น มาดทะมัดทะแมง แถมฉลาดเป็น กรด ผิวขาวส่งเสริมเครื่องหน้าโดยไม่ต้องอาศัยเครื่องประทิน คือคมเหนือดวงตากกลมโตเข้ากับจมูกโด่งแหลมอย่างคน เชื้อสายผสม ริมฝีปากบางละม้ายเผยอหยันน้อยๆ ยิ่งดูเฉียว เธอคือสาวสมัยและหนุ่มน้อยในร่างเดียว เป็นคนที่มีเสน่ห์ ทางเพศทั้งกับผู้ชายและผู้หญิง

“ไปด้วยกันประหยัดน้ำมัน”

“แต่ส่งฉันแล้วคุณต้องย้อนไปอีกทาง แบบนั้นผลาญน้ำมัน ยิ่งกว่า แล้วเมียคุณก็อาจจะมู่ดดี”

เหมือนทุกที สตรีอายุน้อยกว่าเขานับสิบปีผู้นี้ไม่เคยยอม เป็นรอง เธอหัวนเสน่ห์ ให้ทำ ทว่าไม่ง่าย ไซ้แต่กับเขาที่เป็น เจ้านาย ดร.วอร์เดนรู้ว่ามีชายหลายต่อหลายคนที่ผ่านมาแล้ว ต้องผิดหวังกลับไป ผู้หญิงคือปริศนาที่วิทยาศาสตร์ไม่อาจไข

และผู้หญิงอย่างมงกุฎอยู่บนบันไดชั้นยอดๆ ราวกับเธอมีความสุข
เพียงเพราะได้รู้ว่าตัวเองมีค่าเกินกว่าชายใดจะจับต้อง

อย่างไรก็ดี คนลือกันว่าเธอมีคนหาเลี้ยงอยู่แล้ว ไม่น่า
แปลกใจถ้าชายผู้พูดคือพวกกองนัเบรียว แต่คิดอีกทีก็มีเหตุผล
เฉพาะเงินเดือนนักวิทยาศาสตร์ที่ต้องหักคินทุนการศึกษาปริญญา
โท ไม่น่าพออกรถไค้คันที่เธอพูดถึง

ในที่สุดคนอาสาเป็นฝ่ายยักษ์ไหล ยิ้มแย้ม “ซึ่ญทุมอร์โรว์”
“ฝันดีคะ” แคเธอส่งจูบ หนุ่มใหญ่ก็แทบหัวใจวาย
ประตูห้องปิดตามหลังเขา ทิ้งไว้เพียงหญิงสาวผู้หม่นแก้อี้
กลับมาพร้อมรอยยิ้มสบาย

ไม่ต้องรีบ เพราะกะออกไปหลังรถเจ้านายลับตา ทว่า
แก้ไม่ได้กับนิสัยใจร้อนและไร้ความเป็นกุลสตรี มงกุฎเก็บ
สัมภาระบนโต๊ะด้วยวิถีโกยลงกระเป่าถือ ไม่ใช่แฟชั่นแบบ
ผู้หญิงส่วนใหญ่ชอบใช้ หากเป็นกระเป่าสะพายข้างหนังกลับ
ดูดิบเหมือนผู้ชายเดินป่า จังหวะที่เงยขึ้น หน้าจอคอมพิวเตอร์
ไม่ไกลก็เกิดสิ่งผิดปกติ

โปรแกรมเออาร์เอส-จีไอทูล-พีเอ็มซีซีซี มีแถบด้านบน
แสดงเวลา ด้านซ้ายแนวตั้งระบุช่วงการกระจัด บัดนี้เส้นตรง
แนวนอนกลางจอจู่ๆ ปรากฏคลื่นขยับระริก

2

เกือบสี่ทุ่ม ตลาดประมงท่าเรือพลีกำลังจะวาย นักท่องเที่ยว กระทบพ่อค้าแม่ค้าบางตาลงมาก พวกที่เหลือกำลังเก็บแผงขายอาหารทะเล เร่งเวลากลับไปพักหลังจากวันเสาร์อันยาวนาน เศษซากความสำราญซึ่งกระจายอยู่ในรูปขยะทั้งบนโต๊ะและที่พื้น ไม่ได้รับความสนใจ

เช่นเดียวกับเธอคนนั้น ที่ไม่ต่างไปจากขยะอีกชิ้นแหวน ค้างบนราวซีเมนต์ ขอบเขตระหว่างบนบกและท้องน้ำ เธอเป็นผู้หญิงร่างเล็ก ส่วนสูงไม่เกินร้อยหกสิบห้า ทรวดทรงไร้โค้งเว้า ในที่เข็ดเทาผ้าเรยอนกับกางเกงขาสั้นสีน้ำตาลอ่อนยิ่งทำให้ดูเหมือนเด็ก ทำนั่งห่อไหลห้อยเท้าออกไปด้านนอก ทอดสายตาสู่เวียงน้ำว่างไกลสะท้อนความรู้สึกสิ้นหวัง เหมือนคนแบกทุกข์ไว้ทันบา ไม่มีน้ำตา แต่ความเศร้าแผ่ซ่าน

“รำคาญ พวกไม่กล้าตัดสินใจ!” เสียงหัวดั่งขึ้นข้างหลัง ถ้าเจ้าของร่างสะดุ้ง มันก็น้อยมากจนแทบไม่อาจสังเกต

“อยากโดดก็โดดเลย จะรอให้ใครมาห้าม!”

จบคำ ไม่ทันหันไป หญิงสาวรู้สึกถึงแรงผลักจากมือหนา ร่างน้อยลอยลงพื้นน้ำ เสียงตมสนั่นครั้นผืนน้ำแหวกกระจาย ชาวตลาดใกล้ๆ หันมาหัวเราะ แต่เสียงหัวเราะสะดุดเพราะคน

ถูกผลึกที่กำลังตะกายอยู่กลางน้ำตะโกน

“ช่วยด้วย! ฉันว่ายน้ำไม่เป็น!”

คนผลึกซึ่งยืนกอดอกยื่นหน้าลงไปมองแต่แรกหน้าถอดสี่
พ่อค้าแจกลอนที่อยู่ใกล้สะกิด “ช่วยแล้ว ผู้หญิงคนนั้นว่ายน้ำ
ไม่เป็น!”

“ได้ยืนแล้วนะ!”

วินาทีต่อมา ร่างบึกบึนกระโจนตาม ใช้เวลานานกว่าที่ควร
เพราะคนตกไปรายแรกยึดคว่ำเป็นพัลวัน แต่ที่สุดเซลีง
ก็สามารถอุ้มร่างน้อยปวกเปียกเหมือนละลายน้ำได้ขึ้นมาอง
บนพื้น

เปลือกตาเปิด ขนตายาวเกาะพราวด้วยหยดน้ำกระพือขึ้น
ดวงตากลมโตคงเลื่อนลอยก่อนหย็ลิ่งเพราะแสงจ้าจากหลอดไฟ
หญิงสาวรู้สึกถึงแรงกดตรงช่วงอกจนรู้สึกเจ็บ จากนั้นบางอย่าง
เคลื่อนมาบังลำแสงเป็นเงาดำ ลมอุ่นๆ สัมผัสผิวแก้มด้านข้าง
ความอ่อนนุ่มแตะบนริมฝีปาก ต่อเมื่อมันส่งต่อลมหายใจอบอุ่น
ผ่านเข้ามา คนตัวเล็กจึงได้สติ

หญิงสาวตกใจ ทะลึ่งลูกร้อมผลึกเจ้าของร่างที่อยู่เหนือ
ขึ้นไปจนหายใจ

“ให้มันได้อย่างนี้สิวะ ทำดีไม่เคยได้ดี!”

นั่นคือภาพแรกของเขาที่เธอเห็นชัด ชายหนุ่มวัยประมาณ
สามสิบ ร่างสูงใหญ่ น้ำทะเลือบเสื้อยืดขาวแนบผิวเนื้อสีน้ำตาล
เห็นมัดกล้ามเนื้อแข็งแรง หุ่นเปรี้ยวอย่างผู้ออกกำลังกายเป็นนิจ
ผมสั้นแบบทรงเปิดข้างมีหยาดน้ำเกาะจับตัวเป็นเส้นๆ
วงหน้ารูปเปรี้ยวแต่มีแนวกรามชัด เจ้าตัวลุกขึ้นลูบศีรษะแรงๆ

ใล่น้ำสองสามที หยดน้ำกระจายใส่จนหญิงสาวต้องทำตาหยี
ข้างไม่มีมารยาทและความอ่อนโยนเอาเสียเลย!

หญิงสาวเปิดปาก เสียงเบาพว่า “แต่คุณเป็นคนผลักฉัน—”

“ก็ผมเห็นคุณตั้งท่าจะโดดแต่ไม่กล้า!” คำสวนทันควัน
หน้าผากค่อนข้างกว้างย่นเป็นรอย ครั้นคิ้วเข้มเล็กขึ้น ดวงตา
สีน้ำตาลเป็นประกายในกรอบลึกลงให้สันจมูกยิ่งดูสูงและ
คมคาย

“ฉันไม่ได้จะโดด ฉันแค่—”

“แค่อะไร” เซลียงเท้าเอวข้างหนึ่ง มืออีกข้างยกนิ้วชี้
เหมือนสอนเด็ก “คุณเป็นคนไม่ยอมรับความจริงตลอดเวลา
เลยรีเปลา่เนี่ย”

คนฟังอ้าปากค้าง ท่าทางไม่ใช่คนสู้คน และหากเมื่อคู้
มีเรื่องร้ายไล่หลังอยู่จริง บัดนี้มันก็ระเหิดหายไปเพราะคนหยาบ
ร้ายกว่าเบื้องหน้า พ่อค้าแม่ค้ารอบข้างก็เอาแต่หัวเราะ “ฉัน—!”

“อยากตายแล้วตะเกียกตะกายขอความช่วยเหลือทำไม
เบื่อบ้าง พวกผู้หญิงอ่อนแอเรียกร้องความสนใจเนี่ย มือเท้า
ก็ไม่มียกตีพุงตัวเอง ไม่ขอบคุณสักคำยังจะมาผลัก!”

พยายามควบคุมอารมณ์ถึงขีดสุด เจ้าของร่างเล็กสุดลม
ลึก ตัวสั้น น้ำตากลั่นคลอตา คำพูดถัดดามามีแววระงง “เอา
เป็นว่าฉันขอบคุณคุณ!” ว่าพลางจุดตัวเองลุก ร่างเปียกปอน
หมุนขวับก้าวหน้าเชิด กระนั้นเสียงพ่อค้าด้านหลังกลับรั้งก้าว
ต่อไป

“เรตตั้งตกระเนี่ย ผู้หญิงคนนั้นเขาไม่ได้เรียกร้องความ
สนใจผู้ก่องจริง ๆ ด้วย...”

‘ผู้หญิงคนนั้น’ หันกลับมา เพิ่งสังเกตว่าชายผู้สอดมือ
ลงในกระเป๋าทั้งสองข้างอยู่ในชุดตำรวจครึ่งท่อนจริงๆ
เธอลังเล “ฉัน...มีเรื่องอยากจะขอให้คุณช่วย...”

ศรีอยุธยา

3

ด้วย ปรากฏชื่อในพระราชพงศาวดารตั้งแต่ราว พ.ศ. 2313 จึงสันนิษฐานว่าวัดนาคซึ่งตั้งอยู่ฝั่งเหนือคลองมอญ สร้างขึ้นตั้งแต่สมัยกรุงศรีอยุธยา เป็นพี่น้องคู่กับวัดกลางที่อยู่ฝั่งใต้ ในสมัยรัชกาลที่ 2 เจ้าพระยารัตนาธิเบศร์ (กุน) สมุหนายก ได้บูรณะแบบสร้างใหม่ทับในที่เดิมและซ่อมเกล้าถวายเป็น พระอารามหลวง วัดนาคจึงได้นามใหม่ว่าวัดพระยาทำ ก่อนได้รับการบูรณปฏิสังขรณ์อีกครั้งในช่วงรัชกาลที่ 3 และ 5

เดิมพื้นที่แถบวัดเป็นส่วนผลไม้ ชุมชนแรกเริ่มมีเพียง ยี่สิบหลังคาเรือน ก่อนมีผู้อพยพเพิ่มเข้ามาจนแออัดภายในเวลา เพียงห้าสิบปี แม้กองบัญชาการตำรวจนครบาลจัดให้เป็นพื้นที่ ‘สามารถควบคุมอาชญากรรมได้’ หากก็มีระยะห่างแค่ราว สี่กิโลเมตรจากซอยจรัญสนิทวงศ์ 37 หนึ่งในซอยซึ่งทุบสถิติ อาชญากรรมนำโด่ง จึงไม่น่าแปลกใจเมื่อในที่สุดการสืบทราบ ได้ให้นายตำรวจแห่ง สน.บางกอกน้อยมาพบว่า บ้านเช่าเก่าโหลมห หลังหนึ่งในชุมชนนี้คือที่เกิดและกบดานของฆาตกรคดีฆ่าข่มขืน ในซอยดังกล่าว

ชั้นเงิน นำชัย ไม่เห็นว่าตัวเองผิดตรงไหน มันอาจทำ รุนแรงไปจนเหยื่อตายคามือ แต่อือหยอนนั้นเลือกแต่งตัวยั่วตัวเอง

แต่ต้น ก็เหมือนรุ่นพี่คนอื่น ๆ ที่มันคลุกคลีจนได้รับสรรพวิชา
มิถุนายนมานั้นแหละ ซ่อนตัวให้เรื่องเงียบลึกลับ จากนั้น
ขึ้นเงินกะการมันต่อกับชีวิต

นี่แล้วเกิดอารมณ์ขึ้นอีกจนได้ เลิกสนใจอาบน้ำ ชาย
กัลดมันขยับล้วงอวัยวะใต้ผ้าขนหนูที่คลุมท่อนล่างอยู่ พอตี
เสียงตะโกนของนางแซ่ผู้เป็นแม่ดังขึ้น

“ไอ้เหี้ย พ่อมึงมา!”

ร่างผอมเกร็งทะลุพรุดจากห้องน้ำล่อมสังกะสี วิ่งโง่งง
ทั้งผ้าเช็ดตัวผืนเดียวเลาะหลังเรือนสู่หน้าวัด ต่อให้ตำรวจ
วางกำลังและศึกษาเส้นทางไว้ แต่ไม่มีทางไวกว่าคนในพื้นที่
ความมืดของยามสองช่วยพรางร่างฆาตกรหนุ่มวัยเพียงสิบห้าปี
ไม่ถึงนาทีเจดีย์พญาครุฑหน้าวัดพระยาทำก็ปรากฏ ความงาม
จากการประดับด้วยกระเบื้องสีและเครื่องถ้วยเหลืองเพียงเงาห่ม

ครุฑเหยียบนาคทั้งสี่คล้ายกวาดตามอง ขนคอลุกชัน
แต่ขึ้นเงินไม่สน หัวคิดแล่นไว หน้าซอຍจะมีไอ้พวกตำรวจรออยู่
อีกแผงใหญ่ มันตัดสินใจมุ่งสู่เขตกุฎิพระ

ศาลาการเปรียญตั้งอยู่ไม่ไกล อาคารก่ออิฐสองชั้นทาสี
เหลืองอ่อนตัดกับบานประตูหน้าต่างสีน้ำตาล ด้านหน้าคือบันได
ทอดขึ้นจากทางซ้ายขวาไปบรรจบ ณ กึ่งกลาง ตกแต่งด้วยเขามอ
บ่อน้ำเล็ก และไม่ขนาดย่อม อารามริบร้อน ฆาตกรหนุ่มไม่ทัน
สังเกตว่าในเงาตะคุ่มมีใครบางคนยืนละล้าละลัง ขึ้นเงินพุ่งปะทะ
บางอย่างในมือใครคนนั้นกระเด็นร่วง นั่นคือจุดเริ่มต้นของ
ความฉิบหาย

ของเหลวในขวดพลาสติกกระจายลงพื้น ก่อนฟ้าเข้า

ลมกรดของคนกำลังหนีจะย่ำลงไป เลี้ยวอดีตใจขันเงินตระหนก
ว่ามันไม่ใช่หน้ากรรมตา ร่างผอมเสียวหลักไถล กั้นกระแทกพื้น
ซีเมนต์อย่างจัง

ท่ามกลางเสียงร้องของฆาตกรกระตุกแตก กลิ่นของเหลว
บนพื้นเริ่มโชย ไม่กี่นาทีกองกำลังของ ร.ต.อ.สันต์ถูกลูถึงพื้นที่

ไม่มีรายงานเจ้าของเงาดำที่ผลุบหาย หลังจากความวุ่นวาย
ครุฑทั้งสี่คงยืนตระหง่าน

เก็บความลับชั่ววันจันทร์...

...

“ไม่ใช่วัดพระยาท่า”

ในห้องประชุมขนาดเล็กแค้เจ็ดที่นั่ง เต็มทุกที่นั่ง ผัน
ทุกด้านปิดทึบ ราชพ เจ้าของตำแหน่งหัวโตะเป็นชายวัยกลางร่าง
บึกบึน ศีรษะล้าน โหนกแก้มสูง จมูกใหญ่ ขากรรไกรแกร่ง
เบ้าตาลึกดำเพราะคร่ำเคร่งกับงานติดต่อกันนานกว่าเจ็ดสิบสอง
ชั่วโมง เหนือขึ้นไปคือคิ้วหนาเข้มเว้นระยะห่างกัน ห่างกลางนั้น
มีขนคิ้วกะรุ่งกะริ่ง แม้ท่าพลิกกระดาศยังดูน่าเกรงขาม

กระดาศเอสี่เย็บมูมซ้ายบนมีรายชื่อวัดเหยียดยาว หนึ่ง
บรรทัดต่อหนึ่งวัด หลายบรรทัดมีเส้นขีดฆ่าจนหน้ากระดาศ
ดูสกปรก

“อีกแค่สามที่” หัวหน้าที่มพูดต่อ “เราต้องเร่งมือหน่อย
เหลือเวลาอีกไม่มาก และตอนนี้ฝ่ายเตรียมสถานที่ค่อนข้าง
พร้อมแล้ว”

จากที่นั่งฝั่งขวามือ ทยอยถาม “ชาวจากท่านไหนล่ะครับ
มืออะไรเปลี่ยนไปบ้างหรือยัง”

ราชพหันมา จ้องด้วยตาแดงกำแน่น
“ยัง”

ศรีอยุธยา

4

ร่างบาง นั่งคู่ข้างคนขับบนเบาะหนังแนบป่า แม่ได้รับความช่วยเหลือทั้งผ้าเช็ดตัวและเสื้อใหม่ไปก่อนหน้า ทว่ายังระริกคล้ายหนาวจัด เจ้าของรถเองเปลี่ยนมาอยู่ในชุดเครื่องแบบเค็มที่วันก่อน ถอดทิ้งไว้ในรถ ข้าเลื่องดวงตาสีน้ำตาลคมเข้มมาชั่วครู่แล้วพ่นลมหายใจ เอื้อมมือใหญ่ปรับความแรงและเบนช่องแอร์ให้เป่าลมไปทางอื่น ก่อนทำลายความเงียบชวนอึดอัดในห้องผู้โดยสารอีกครั้ง “แน่ใจนะว่าคุณไม่ได้ทำหายก่อนหน้านั้น คุณจูน”

“จูล! - จูลเกตุ” เธอลงน้ำหนักชัด แต่น่านับถือที่น้ำเสียงยังเรียบปราศจากความรู้สึก “และกระเป๋าถือยังอยู่ในมือจนถึงวินาทีที่ฉัน ‘เปลือ’ ลีนตกน้ำ นั่นเป็นสาเหตุให้ฉันต้องขอความช่วยเหลือจากคุณค่ะ เพราะตอนนี้ฉันไม่มีเงิน ไม่มีโทรศัพท์ ไม่มีกุญแจรถ ไม่มีเอกสารประจำตัวสักอย่าง -”

“พอ ะ!” เจ้าของรถถอนมือซ้ายจากพวงมาลัยมาจิ้มนิ้วชี้หู “ไม่เห็นต้องอธิบายละเอียดขนาดนั้น”

“คุณถามฉันเป็นครั้งที่สี่ตั้งแต่ขึ้นมานรถ นี่ยังไม่นับรวมตอนที่ยังไม่ขึ้นค่ะ”

ถ้าเธอทำท่าปอง ๆ งาม ๆ หรือขึ้นเสียงแข็งสักนิดก็คงจะน่ารักอย่าง ‘หญิง ๆ’ อยู่หรือก ผิดแต่เจ้าของนาม ‘จูลเกตุ’ คง

ถูกอบรมมาดีเกินกว่าจะแสดงอารมณ์ เสียงเธอยังนิ่ง หน้าก็ไม่ไหวติงจากเส้นทางข้างหน้า บนถนนสายสุขุมวิทมุ่งสู่สถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรีที่เขาครองตำแหน่งรองสารวัตรปกครองป้องกัน

“ถ้าเป็นแบบนั้น หมายถึง...” เขาคระแอม กัดกราม กัมหน้า ฟุ้งสายตาเพิ่มความขริมเข้มข้นเข้าเชือกถือ “ผมรับรองว่าหลังจากแจ้งความลงบันทึกประจำวัน ทุกอย่างจะได้รับการจัดการจนเรียบร้อย”

ด้วยรูปลักษณะและมาดบางอย่าง ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัย เป็นผู้ชายชนิดที่สตรีสองในสามต้องเหลียวหลัง ส่วนอีกหนึ่งในสามจะชำเลื่องพองามด้วยความรู้สึกคล้ายผีเสื้อกระพือผ่านหัวใจ เมื่อเขาสบตา พวกเธอจะหน้าแดง เมื่อเขายิ้มให้ พวกเธอจะละลายเหมือนไอศกรีมชั้นเดกกลางฤดูร้อน ผู้กองหนุ่มเป็นที่อิจฉาของคนในสถานีตำรวจภูธรประจำเขตถึงระดับภูมิภาค เจ้าหน้าที่หนุ่มไม่กี่รายเท่านั้นจะได้พบผู้เสียหายสาวสวยในคดีประหลาดๆ อย่างถูกยกเค้าวชูดชั้นใน และผู้เสียหายของเชลียง จะก้มลงกระซิบว่าเธอไม่เหลือใส่กระทั่งในเวลาแจ้งตำรวจ

แต่ทั้งหมดนั้นไม่ใกล้เคียงกับหญิงสาวรายนี้

“ขอบคุณค่ะ” คำตอบสั้น คนตอบไม่หันมา

เธอแปลก เป็นผู้หญิงเรียบๆ ตัวเล็กๆ แคมีคนยื่นคู่เธอจะดูปราศจากตัวตนไปโดยไม่ต้องสงสัย ผมยาวประป่าเป็นคลื่นพอแห้งแล้วหยิกฟูล้อมกรอบดวงหน้ารูปหัวใจซึ่งมีดวงตากลมโตรับกับจมูก และปากสีชมพูที่กลีบล่างค่อนข้างจ๋าย้อยกกับกลีบบนค่อนข้างเพยอ ลีวผดกระจายอยู่บนหน้าผากและปลายคาง

รวม ๆ แล้วเหมือนเด็กที่ยังไม่โตเต็มวัย ง่ายต่อการแต่งและแสดงออกให้น่ารัก แต่เธอกลับทำตัวแก่จัด ถึงอย่างนั้นก็ยังดีกว่าเศร้าหงอยแบบตอนอยู่บนราวซีเมนต์

“คะ” คนถูกจ้องหันมาตั้งแต่เมื่อไรไม่รู้ เขาเกือบสะดุ้ง

“หน้าคูน ๆ เราเคยพบกันมาก่อนรีเปล่า”

“ไม่น่าจะ” คำตอบเบา

“บางทีอาจเคย แต่คุณจำไม่ได้”

“ปกติฉันความจำดี”

ผู้กองหนุ่มยกไหล่ เสไปเรื่องอื่น “คุณว่านี่น้ำไม่เป็นมาตั้งแต่เด็กเลยรึไง”

เงียบ

“อ้าว ไม่ได้ยินที่ผมถามรึเงินะคุณ”

“ตอนนี้ฉันยังว่ายังไม่เป็น ตอนเด็กควรจะว่าเป็นมัยคะ”

“เฮ้ย! จริง ๆ นะคุณ...” หัวเราะกลบเกลื่อนคำถามโง่ ๆ ของตัวเองแล้วพยายามแถม “เด็กทารกว่ายน้ำเป็นทุกคนนะ เพราะตอนท้องเขาอยู่ในน้ำคร่ำไงละ สมัยนี้พวกพ่อแม่ส่งเสริมให้เด็กว่ายน้ำจนมีธุรกิจเบบี้พูลเป็นสระน้ำอุ่นระบบน้ำเกลือ แถมด้วยธารบำบัดจากจากูซซี่กับสปาอีกต่างหาก”

“ไม่เห็นต้องอธิบายละเอียดขนาดนั้น”

โดนวลีเก๋ย่อนศร เซลียงรู้สึกเหมือนโดนหมัดชุกที่หน้าท้อง ยังไม่ทันหัวเราะระคนไวย เสียงโทรศัพท์ก็ดังขึ้น เจ้าของรับสาย “ว่าไง”

หน้าคมเครียดขึ้นหลังคุยแค่ครู่ ครั้นวางสายเขาเอ่ย “คุณคงไม่ว่านะ ผมจะแวะไปดูอะไรสักหน่อยก่อน”

รถเคลื่อนผ่านสถานีตำรวจภูธรเมืองชลบุรีบนถนน
วชิรปราการเพื่อเข้าสู่เส้นสุขุมวิท เจ้าตัวเพิ่มคำอธิบาย “มีคนที่
พบชายต่างชาติเสียชีวิตอยู่ในรถเช่าข้างทาง –”

“ทำไมคุณไม่แวะส่งฉันที่ สภ. ก่อนล่ะคะ”

เป็นครั้งแรกที่ผู้หญิงข้าง ๆ หลุดจากสภาพเหมือนหุ่น
จุลเกตูหันมาเลิกคิ้ว สีหน้าประหวั่น และมีอาการกระเถิบน้อยๆ
การถูกจับตามเมื่อครู่ แถมจู่ๆ ปลายหางก็ถูกเปลี่ยน คงทำให้เธอ
กลางแฉง

“ผมเป็นคนเข้าใจผิด ผมก็จะจัดการเรื่องคุณให้เรียบร้อย
ด้วยตัวผมเอง อย่าคิดไกลซี! ถ้าผมนี่จะทำอะไรบ้าๆ ปานนี้
เราคงไม่อยู่บนถนนกันแบบนี้หรอกคุณเอ๊ย! กันแพบ หน้าอก
แหมบ ไซส์เบ๊กผมที่ไหน!”

จุลเกตูถอนใจ “ขอโทษค่ะที่คิดอกุศล” น่าจะลงเสียง
ประชด แต่เธอไม่ทำ จึงไม่เผยความตั้งใจที่แท้ และด้วย
ความคิดบางอย่าง หญิงสาวตัดสินใจนั่งนิ่งต่อ

ราวสามสิบนาทีถัดมา ผ่านระยะทางเกือบยี่สิบกิโลเมตร
ลงไปทางทิศใต้ จี๊ปแกรนด์เชอโรกี เอสอาร์ที 8 สีคริสตัล
เซอร์รี่ ลูมาถึงที่หมายริมทางหลวงแผ่นดินหมายเลข 3144
แสงไฟหน้ารถของเจ้าหน้าที่ตำรวจผู้ได้รับแจ้งเหตุและมาถึง
ก่อนสองเป็นลำ กลางแสงจ้าคือฮอนด้าแจ๊ซสีขาวที่ดับเครื่อง
อยู่ในพงไม้ ร.ต.อ.เชลียง เดชาพิสัย จอดรถ กำชับคนนั่งคู่
“อยู่ในรถ อย่าออกไปไหน” หญิงสาวสีหน้าไม่ดี ไม่รับคำ
แต่ไม่ปฏิเสธอะไร ชายหนุ่มจึงเปิดประตูลงไปสมทบกลุ่มคน
ที่กำลังปฏิบัติหน้าที่ซุลมุน

แสงแฟลชสะท้อนเข้าตา 2-3 ที เจ้าหน้าที่ตำรวจส่วนหนึ่งกำลังเก็บภาพรอบๆ บริเวณในแนวยาวก่อนโคลสอัป การตรวจรอยลายนิ้วมือแฝง รอยเท้า ตลอดจนรอยยางรถยนต์ดำเนินไป นายหนึ่งกำลังใช้แหวนคิปลิ้นผมจากบนพื้นและเบาะวางด้านหน้า คู่คนขับแปะไว้กับสก็อตช์เทปด้วยสีหน้าเครียดเคร่ง ผมแต่ละเส้นแทบลักษณะไม่ซ้ำ หยิก ตรง ลั่น ยาว ทำสีทั้งหมดจะถูกเก็บใส่ภาชนะฆ่าเชื้อแล้วปิดผนึกต่อไป

ผู้ตายในตำแหน่งสารตีเป็นชายคอเคเซียนวัยราวสามสิบห้าปี สวมเสื้อกั๊กคอแหลมเผยให้เห็นโครงกระดูกเล็กน้อยถึงแกงอก สภาพศพหนึ่งปิดตาฟิงพังก์เสมือนแค่หลับไป แหล่งพลังงานในร่างกายค่อยๆ หด ขณะที่โปรตีนแตกดินกับไมโอซินซึ่งปกติช่วยในการเคลื่อนไหวกลับเริ่มจับกล้ามเนื้อแล้ว แข็งตัวอย่างช้าๆ สภาพแข็งทื่อที่ยังกระจายไม่ทั่วร่างแสดงว่าน่าจะเพิ่งเสียชีวิตไม่นาน คาดว่าอย่างมากที่สุดไม่เกินสองชั่วโมง

“ผู้ตายเป็นชาวกรีก ชื่อวาสซิลิส สกูรี ครับ” ผู้กระวีกระวาดเข้ามาแสดงความเคารพและรายงานคือตาบตำรวจวัลลภ เจ้าหน้าที่สายตรวจประจำเขตวัยเด็ก เจ้าของร่างอ้วนตุ้ยเจ้าตัวพักพืดไปยังหนังสือเดินทางของผู้ตายซึ่งเจ้าหน้าที่คิปลิ้นใส่ถุงพลาสติก “ที่เกิดเหตุน่าจะเป็นในรถคันนี้แน่นอนสภาพห้องโดยสารกระจายกระจายเหมือนเพิ่งเกิดการต่อสู้กันบนผิวหนังผู้ตายก็ยิ่งปรากฏรอยขีดและบาดแผลจากการถูกจิกข่วนอยู่ แต่น่าแปลกครับ ไม่มีรอยไหนร้ายแรงพอจะทำให้หมอนี้เสียชีวิตได้เลย เหมือนอยู่ๆ เขาก็หัวใจวายตายกะทันหันแล้วคู่ต่อสู้ก็ฉวยโอกาสหนีออกจากรถไป”

“งั้นอีกฝ่ายก็ควรจะหนีไปได้ไม่ไกล นี่ไม่ใช่ทางสายหลัก นอกจากต้นไม้แล้วสองข้างทางแทบไม่มีอาคารบ้”

“ไม่ยาก ง่าย อย่างนั้นชีวะไอ้เลี้ยง” เสียงขัดจากข้างหลัง ก่อนคนถูกเรียกจะหันเห็นร่างผอมเล็กของสาววัตรสายสีบสวน จากสถานีเดียวกันมุ่งตรงมา

พ.ต.ต.ปัจเจกพลเข้ามาเริ่มงานที่นี้พร้อม ๆ กับเซเลียส ไม่สนิทถึงกับเป็นเพื่อนกลุ่มเดียวกัน แต่ก็สามารถพูดคุยเล่นหัว ระยะเวลาหลังสัมพันธ์ถดถอย มีใช่เพราะทำงานคนละสาย แต่เพื่อนชื่อแคว้นวินัยนิสัยกลับพลัดคราบหลังได้รับการผลักดัน โดยญาติผู้ใหญ่ซึ่งมีอำนาจในพื้นที่ พ.ต.ต.ปัจเจกพลไต่เต้า ว่องไวชนิดใครได้ยินล้วนต้องทึ่ง หลายรายถึงกับปากหน้าตา ขอความช่วยเหลือ

แต่ไม่ใช่เซเลียส การปฏิเสธความหวังดีสร้างอริให้ชายหนุ่ม ได้อย่างไม่น่าเชื่อ เจ้าของยศสูงกว่าเริ่มขัดลูกตา ผู้หวังดี รอบข้าง ‘กระซิบ’ จนเจ้าตัวเชื่อว่าเซเลียสแข็งข้อเพราะริษยา

สาววัตรสายสีบสวนปราบปรามหยุดตรงหน้า ลอกเลียน มาดด้วยการล้วงสองมือลงกระเป๋ากางเกง แต่ยึดดอกอย่างไร ตัวก็ไม่สูงไปกว่าปลายจมูกของคู่สนทนา “หลังจากผู้ตาย เสียชีวิตในโรคคั่นนี้ มีโรคอีกคั่นเล่นมาจอดเทียบสักพักก่อนบึ่ง ออกไป”

“สาววัตร” กำลังหมายถึง...เรื่องนี้อาจมีเบื้องหลัง เพราะ คู่ต่อสู้ของผู้ตายมีการนัดหมายคนมารับนะเธอ”

คำเรียกและน้ำเสียงเยินยอไม่ทำให้ พ.ต.ต.ปัจเจกพล สะดุดหูหรือรู้สึกว่ามีอะไรผิดปกติ เจ้าตัวยกไหล่ “ผลการชันสูตรศพ

จะช่วยยืนยันได้ ถ้าเราพบสารพิษอันเป็นต้นเหตุของการตาย
เฉียบพลัน”

“พยานในเหตุการณ์ของเราคือใครครับ”

พ.ต.ต.ปัจเจกพลหันหน้าสายตา ถัดจากรถเก็บศพที่เพิ่ง
ได้รับการประสานเข้ามา ซีอาร์วีสีบรอนซ์อีกคันจอดอยู่นาน
ตั้งแต่ผู้เป็นเจ้าของเพิกเฉยมาพบและแจ้งเหตุ เจ้าตัวกำลัง
ยืนคุยกับตำรวจอีกนาย ความรู้สึกถูกจ้องเรียกให้เหลียวมา
“ดร.แฮร์สัน วอร์เดน”

...

“ตอนนั้นเห็นว่าสามทุ่มสี่สิบห้าแล้ว ผมเลยเก็บของกลับบ้าน”
นักวิทยาศาสตร์สัญชาติอเมริกันเริ่มต้นให้การเป็นภาษาไทย
หลังจากนำกลุ่มตำรวจได้แก่ ร.ต.อ.เซเลียง พ.ต.ต.ปัจเจกพล
พร้อมด้วยผู้ใต้บังคับบัญชาสายงานสอบสวน ขับรถของแต่ละราย
เข้ามายังตัวอาคารสถานีวิจัยเพื่อใช้เป็นสถานที่สอบปากคำชั่วคราว

“จากตัวอาคารถึงประตูรั้วด้านนอกไกลกันพอสมควร
ขับรถออกไปต้องใช้เวลาประมาณสามนาที รวมๆ กับเวลา
ที่เก็บของ เดินออกไปสตาร์ตรถ ตอนที่ดอกเตอร์เห็นรถอีกคัน
มาจอดเทียบคงราวสามทุ่มห้าสิบห้าสิ่นะ” พ.ต.ต.ปัจเจกพลถาม
จากแก้อึ้งฝั่งตรงข้าม ไม่ไกลกัน นายตำรวจชั้นผู้น้อยกำลังขีดฆ่า
คำผิดแล้วเขียนใหม่ ไม่ลบออก ตามระเบียบการบันทึกระหว่าง
สอบปากคำ ตลอดเวลาดังกล่าว ร.ต.อ.เซเลียงยืนกอดดอกฟิงผั่ง
ฟิงเงียบอยู่อีกมุม

ดร.วอร์เดนพยักหน้า “ข้างนอกเขาปลูกต้นไม้ที่บิวไว้แทน
รั้ว กว่าจะเห็นก็เมื่อเกือบๆ เลี้ยวออกมาถนนใหญ่ นั่นแหละ”
สถานีวิจัยตั้งอยู่ฝั่งซ้ายของถนน เมื่อรถของคนเล่าเลี้ยวขวา
หมายความว่าเจ้าตัวกำลังมุ่งหน้าลงไปทางทิศใต้ “ตอนนั้นมี
รถตู้สีดำจอดอยู่ข้างๆ ฮอนด้าแจ๊ซคันนั้น คนบนรถต้องเปิด
ออกมาทำอะไรสักอย่าง เพราะผมทันเห็นประตูที่นั่งข้างคนขับ
กระแทกปิดแฉับๆ แล้วรถตู้ก็แล่นสวนตัดหน้าผมขึ้นมา
ผมนึกในใจว่าพวกเขารีบร้อนจนน่าแปลกใจ พอเข้าไปใกล้รถ
อีกคันที่ยังจอดอยู่เลยลองผ่อนคันเร่งเพื่อสังเกตดู...”
ความสนเท่ห์ที่เพิ่มขึ้นเมื่อพบว่ามิใช่ชายหนึ่งนอนหลับการรถ คนพบ
เคาะกระจกเรียกก็ไม่ได้รับการตอบสนอง ครั้นลองดึงประตู
กลับเปิดได้

“มันไม่ได้ล็อก ผมเขย่าเบาๆ สองครั้งแล้วเริ่มอะใจ
พอรู้ว่าเขาไม่มีลมหายใจเลยรีบโทรแจ้งตำรวจ เรื่องทั้งหมด
ก็มีเท่านี้”

“ดอกเตอร์พอจะจำเลขทะเบียนรถตู้คันนั้นได้มั้ย”

ชายสูงวัยหยิบเศษกระดาษขึ้นเขียนชุกขยิกแล้วยื่นให้
“รถติดฟิล์มค่อนข้างมืด ผมมองไม่เห็นอะไรมาก แต่รู้สึกว่
คนขับจะเป็นผู้ชาย ส่วนข้างคนขับที่ดึงประตูรถปิดนั้นค่อนข้าง
ชัดว่าเป็นผู้หญิงตัวเล็กๆ ถ้ายังไม่คุ้นกับคนไทยผมคงเข้าใจ
ว่าเป็นเด็ก แต่อย่าถามอะไรเจาะจงไปมากกว่านี้”

ระหว่างที่ผู้ควบคุมสถานียกมือเป็นเชิงจนปัญญา เสียง
โทรศัพท์ของผู้ถามดังขึ้น “ขอโทษนะครับ”

พื้นที่กว้าง แต่พ.ต.ต.ปัจเจกพลลูกออกมาจับสายใกล้ๆ

เซเลียงอย่างจงใจให้เขาได้ฟัง

“- ตรวจสอบแล้วครับสารวัตร” เสียงผู้เฒ่าที่ลอบออกมา
 ได้ว่าเป็นที่มงานที่สถานีตำรวจ “ผู้ตายไม่ใช่นายวาสซิลิส สกูรี
 แน่ๆ”

ขณะที่สารวัตรถามว่า “หมายความว่าไง”

รองสารวัตรพิมพ์ “พาสปอร์ตปลอม!”

“พาสปอร์ตปลอมครับสารวัตร นายวาสซิลิส สกูรี ตัวจริง
 เป็นพนักงานบนเรือเดินสมุทรขนส่งน้ำมันสัญชาติกรีก หมอนี่
 เดินทางเข้าประเทศไทยครั้งสุดท้ายเมื่อวันที่สิบเอ็ดมีนา
 เข้าใจว่ามาเที่ยวงานสงกรานต์ เพราะกลับออกไปอีกทีวันที่สิบเก้า
 เมษา แต่ระหว่างนั้นทำพาสปอร์ตหาย เจ้าตัวแจ้งความเมื่อ
 วันที่สิบเจ็ดเมษาที่ สภ.เมืองพัทยา แล้วเอาไปขอทำหนังสือ
 เดินทางเล่มใหม่ที่สถานทูต”

ชื่อเสียงการทำพาสปอร์ตปลอมของไทยกระฉ่อนในหมู่
 อาชญากรข้ามชาติและกลุ่มก่อการร้ายทั่วโลก การขโมยเกิดขึ้น
 ทั้งในไทยและต่างประเทศโดยเฉพาะแถบยุโรป สินค้าจะถูก
 ลักลอบเข้ามาโดยซ่อนรวมกับเสื้อผ้า ส่งทางไปรษณีย์ หรือมี
 บุคคลในเครือข่ายนำมาให้ กระนั้นบางครั้งเจ้าของเองก็เป็น
 ผู้นำมาขายก่อนแจ้งความหายเพื่อทำใหม่เช่นกัน โดยทั่วไป
 หลังได้รับแจ้ง ด้วยมาตรฐานการปฏิบัติตามธรรมเนียมสากล
 สถานทูตจะต้องแจ้งกรมการกงสุลของประเทศตนเพื่อยกเลิก
 พาสปอร์ตหมายเลขดังกล่าว โชคร้ายที่หลายคราวหลักใน
 กระดาษกับการปฏิบัติจริงไม่เหมือนกัน หนังสือเดินทางจาก
 หลายประเทศฝั่งยุโรป เช่น อังกฤษ สเปน มีราคาหลายหมื่น

เพราะสามารถพาผู้ถือเข้าประเทศใหญ่ ๆ โดยไม่ต้องขอวีซ่า
ยิ่งเก่าและประทับตราผ่านเข้าออกหลายประเทศยิ่งน่าเชื่อถือ
และราคาสูง วิธีการปลอมซับซ้อนต่างกันตามรายละเอียดของแต่ละประเทศ ส่วนใหญ่ทำได้สองแบบ เปลี่ยนข้อมูลส่วนบุคคล โดยเฉพาะรูปภาพ กับอีกอย่างปราศจากการเปลี่ยนแปลงใด ๆ แต่ผู้ถือต้องหน้าคล้าย รูปร่างใกล้เคียง แล้วอาศัยเครือข่ายติดสินบนเจ้าหน้าที่ประจำด่านตรวจคนเข้าเมือง

พ.ต.ต.ปัจเจกพลถามต่อ “แล้วตอนนี้เราพอจะรู้อะไรเกี่ยวกับผู้ตายบ้างมั๊ย”

“รูปที่สารวัตรถ่ายส่งมาได้เรื่องเขี้ยวครับ --”

เสี่ย! เซลียงกลอกตา

“-- ระบบวิเคราะห์เปรียบเทียบพบว่ารูปพรรณสัณฐานของผู้ตายใกล้เคียงกับรายหนึ่งในฐานข้อมูลที่เรามี”

“ใคร”

“จ๊าคก์ เดโมนิเดส ผู้ร้ายลักลอบค้าอาวุธข้ามชาติจากกรีซ เราเพิ่งได้รับข้อมูลหมอนี้จากสารขอความร่วมมือจากอินเทอร์เน็ตฟิลมันมีนัดเจรจากรุกกับแก๊งใหญ่ในพัทยาเร็ว ๆ นี้ครับ”

...

พ.ต.ต.ปัจเจกพลไม่ได้แจ้ง ดร.วอร์เดนเรื่องตัวจริงของผู้ตาย ซักต่ออีกสองสามคำแล้วสารวัตรหนุ่มออกปากขอตัวโดยไม่ถามความเห็นเสี่ย

“ขอบคุณมากสำหรับความร่วมมือนะคะครับ ดอกเตอร์”

“ด้วยความยินดี”

จู่ๆ รอยยิ้มของปัจเจกพลก็กระจ่างขึ้นจนคู่สนทนาเอะใจ เมื่อหันข้างวอร์เดนจึงเห็นว่าผู้ช่วยสาวของตนในชุดขาวเข้ารูป และกางเกงผ้าเดนิมเพ็งก้าวออกมาจากห้องแพนทรีที่เธอคอยอยู่ เสน่ห์ของมงกุฎเหลือร้ายเสมอไม่ว่ากับใคร

“ขอบคุณคุณด้วยนะครับ คุณมงกุฎ”

“ถ้ามีอะไรคืนหน้าอย่าลืมแจ้งข่าวเราบ้างนะคะ” หญิงสาว ขยิบตา สารวัตรผู้เงินจัดน้อยกว่าหน้าแดงและโบกมือ ขณะที่ เซลียงแก่ก้าวกลับไปที่รถ

ถึง ดร.วอร์เดนจะรู้ว่าเขาหมดหวังในตัวมงกุฎ และ เธอก็โปรยเสน่ห์ใส่ทุกผู้ที่อยู่ใกล้ ชายสูงวัยยังไม่วายรู้สึกหวง ผู้ช่วยสาวขึ้นมาตึงตึง “ขอบคุณที่อยู่รอ แต่ที่จริงนะมงกุฎ คุณไม่จำเป็นต้อง—”

“ศพนั้นไม่ใช่พนักงานในเรือส่งน้ำมัน”

เสียงเรียบที่ซัดขึ้นทำเอาชายอเมริกันชะงัก เขามั่นคิ้ว

มงกุฎเลื่อนสายตาจากท้ายรถสารวัตรปัจเจกพลมาสบ น้ำเสียงยังเรียบ “ตอนที่เขารับสายแล้วเดินไปหลบมุมคุย ฉัน อยู่ใกล้พอจะจับความได้ ผู้ชายที่ตายเป็นพวกค้าอาวุธ”

“จะเป็นใครก็ไม่เกี่ยวกับเรา”

“ไม่เกี่ยวเหรอ” คิ้วโก่งของมงกุฎเลิกสูง ยังจ้องตาขณะ ยूरยาตรไปยังคอมพิวเตอร์ จรดปลายนิ้วเปิดหน้าจอ

เครื่องไม่ได้ปิดอยู่แต่แรก พอจอสว่างปรากฏว่ายังค้างอยู่ที่ หน้าโปรแกรมเออาร์เอส - จีไอทูล - พีเอ็มซีซี

“ในช่วงเวลาที่พ่อค้าอาวุธสงครามตาย เครื่องมือของเรา

จับการสันเสเหมือนแบบนี้ได้ คุณคิดว่าเรื่องนี้น่าสนใจพอมั้ยละคะ”

•••

เมื่อเข้าประจำที่คนขับ เซลียงทัก “ขอโทษที่ให้รอนาน นึกว่าคุณหลับไปแล้วซะอีก”

จุดเกตุลดของในเมืองหลวง หนังสือรวบรวมบทกวีนิพนธ์ของอังคาร กัลยาณพงศ์ ที่เธอหยิบได้จากหน้าคอนโซลรถ มันช่างไม่เข้ากับเจ้าของรถ ใครคงจะวางลืมไว้

“อ่านหนังสือในที่มืดๆ เดี่ยวสายตาเสีย” คนที่ไม่น่าใช้เจ้าของฉวยคืน จุดเกตุยอมปล่อยให้ เขามัวสอดมันเข้าไปลิ้นชักหน้ารถ จึงไม่ทันเห็นว่าดวงตาลอยของเธอกำลังพุ่งจับช่องประตูอาคารสถานีวิจัย

“ผู้หญิงคนเมื่อกี้เป็นใครคะ”

•••

ผลึกประตูปิดด้วยศอกขวา มงกุฎหอบของพระรุงพระรังเข้าบ้านอย่างแคล่วคล่อง ก่อนวางมันบนโซฟา เงยหน้าขึ้นมาเธอพบว่ากรอบประตูัดเข้าไปมีร่างหนึ่งในชุดนอนยาวยื่นกอดอกพิงอยู่

“ทำไมกลับดึกจัง”

ผู้ถามคือหญิงวัยกลางร่างเล็ก ปราศจากการควบคุมอาหาร ออกกำลังกาย โดยเฉพาะการทำจิตใจให้แจ่มชื่น เครื่องสำอาง

ราคาลิบลิวช่วยรักษาผิวพรรณและสัดส่วนของจันทร์งามได้ไม่มาก
กระนั้นยังเห็นเค้าลางความงามจัดในช่วงสาว

“ที่ทำงานเกิดเรื่องนิดหน่อย” นักวิทยาศาสตร์สาวก้าวไกล
สวมกอดร่างอวบนั้นไว้

อาการชัดเจนยังมี แต่แค่ไม่กินาที่ก่อนที่ลีนของมงกุฎจะ
ล่วงล้ำรสลีนของเธอคนนั้น แล้วเลยสู่ส่วนอื่นๆ อย่างเชี่ยวชาญ...

ศรีอยุธยา

จุดเขตเป็นเพียงผู้หญิงตัวเล็ก ๆ
ที่ถูกดึงเข้าไปเกี่ยวข้องกับคดีปริศนาทั่วกรุงเทพฯ
เหยื่อแทบทุกรายถูกฆาตกรรมในวัด มีขวดใส่น้ำมันตกข้าง ๆ
สภาพศพภายนอกปราศจากบาดแผล แต่อวัยวะภายในเหมือนถูกทิ้งจนขาดวิ่น!
ยิ่งนาน ยิ่งอันตราย โดยเฉพาะจุดเขตเองก็มีความลับที่ไม่อาจให้ใครล่วงรู้ได้!

นับถอยหลังสู่หายนภัยแห่งชาติพันธุ์
ความงามอันน่าสะพรึงกลัวของภูมิสถาปัตยกรรมไทย
เด็กहुตบ และการกิจลับของสุนทรภู่

**นวนิยายสืบสวนลึกลับที่บทสรุปซ่อนเร้นเหนือจินตนาการ
กับคดีฆาตกรรมต่อเนื่องที่พลิกผัน
จนสิ้นสะเทือนทั้งสังคมและเผ่าพันธุ์มนุษย์...**

หมวดนวนิยาย

ISBN 978-616-18-8190-0

9 786161 881900

Illustration: RanuthTong

345 บาท

